

ION STĂVILĂ - ISTORIC, PEDAGOG ȘI DIPLOMAT DE VOCAȚIE

Aureli TVERDOHLEB

ABSTRACT

STAVILA Ion is a Moldovan diplomat and university lecturer. He is a graduate of the Faculty of History of the Moldova State University (1976-1981) and of Moscow State University (1984-1987). He received his Ph.D. in French history at the Moscow State University in 1988. He has the diplomatic rank of Ambassador Extraordinary and Plenipotentiary. From 2016, he is Ambassador-at-large at the Ministry of Foreign Affairs and European Integration of the Republic of Moldova. Ion Stavila was Senior lecturer and Deputy Dean of the Faculty of History and Ethno-Pedagogy at the Chisinau State Pedagogical Institute (1987-1991), as well at the Chair of Contemporary and Modern History Department of Moldova State University, (1991-1992). He started his diplomatic career in 1992. He served as Ambassador to several countries, Deputy Minister of Foreign Affairs of the Republic of Moldova (2001-2004), Deputy Minister for Reintegration (2006-2009), and Head of the Bureau for Reintegration within the State Chancellery of the Republic of Moldova (2009-2010). Ion Stavila is the author of around 20 articles related to history, international relations and conflicts resolution.

Keywords: *contemporary, history, erudite, perseverance, minister, diplomat, ambassador.*

Ion Stăvilă s-a născut la 9 octombrie 1958 în satul Jora de Jos raionul Orhei într-o familie de țărani-colhoznici, fiind penultimul din cei cinci copii. Tatăl lui a fost lemnar, cu patru clase „la români”, mama – lucrătoare în câmp, analfabetă. În anul 1976 a absolvit școala medie din sat cu medalie de aur, fiind unul dintre puținii copii de țărani din sat care a putut înregistra o atare frumoasă performanță la învățătură. În același an a susținut cu succes un singur examen de admitere la Facultatea de Istorie a Universității de Stat din Chișinău, pe care

a absolvit-o în anul 1981, obținând o diplomă cu mențiune. Ion Stăvilă a fost un student străduitor și un fruntaș al vieții obștești de la facultate, beneficiind toți cei cinci ani de bursă lunară majorată – 50 de ruble care pe timpurile celea erau „bani buni”. Remarcând tragera deosebită spre știință a acestui tânăr student venit de la țară, profesorul de etnografie

Visarion Totrov (osetin de origine) i-a făcut lui Ion Stăvilă o propunere generoasă de la care „nu putea să refuze” – să se transfere de la anul trei, împreună cu colegul său Valeriu Matei/Maticiuc, la Facultatea de Istorie a Universității de Stat „M.V. Lomonosov” din Moscova. Din cauza unor circumstanțe (ne)fericite, însă procedurile de rigoare pentru efectuarea transferului la Moscova nu au putut fi îndeplinite în termenii stabiliți, de aceea el a fost nevoit să rămână la Chișinău. Lucru pe care, după cum mărturisea el însuși, nu l-a regretat, având în vedere faptul că, din „propria prostie”, își schimbase opțiunea de specializare la Universitatea din Moscova: în loc de etnografie trebuia să meargă la „Istoria Partidului”.

Între timp, pe Ion Stăvilă îl „remarcase” profesorul Alexandru Moșanu, pe când era șef al Catedrei de istorie modernă și contemporană a Facultății de Istorie, care, gândindu-se la succesori, li-a spus „părintește” lui Ion Stăvilă și lui Vladimir Solonari, încă pe când aceștia erau studenți la anul trei, că intenționează să-i trimită imediat după anul cinci la aspirantură/doctorantură la Universitatea „M. Lomonosov” din Moscova pentru a trece o specializare în istoria contemporană universală. În ultimul moment, pe unicul „loc recomandat”, în 1981 la Moscova a plecat doar V. Solonari, I. Stăvilă fiind „nevoit” să meargă la Institutul Pedagogic de Stat „Ion Creangă” din Chișinău (IPS).

Astfel, prin așa-zisul „sistem de repartizare” existent în timpul sovietic, în anul 1981 Ion Stăvilă a fost angajat ca lector la Catedra de istorie universală a Facultății de Istorie și Pedagogie a IPS „Ion Creangă” din Chișinău, imediat după absolvirea Facultății de Istorie a USM. Acest eveniment remarcabil în viața sa, Ion Stăvilă îl datorează profesorului Alexandru Moșanu, pe care l-a considerat ca mentorul său, care i-a marcat puternic destinul. Anume profesorul Moșanu a fost cel care l-a recomandat pe Ion Stăvilă profesorului Eugen Certan, pe atunci șef al Catedrei de istorie universală a IPS, pentru a fi angajat în calitate de lector la catedra dată. De fapt, profesorul Eugen Certan a fost cel dintâi care l-a rugat pe profesorul Moșanu, cu care au fost colegi de serviciu în cadrul

Institutului de Istorie al Academiei de Științe a Moldovei, să-i recomande un „băiat bun” pentru a ține cursul normativ de Istorie contemporană a țărilor Europei și Americii după cel de-al Doilea Război Mondial. Apropos, prin aceeași „relație interpersonală”, un an mai târziu, la aceeași catedră a fost angajat un alt „băiat bun”, Ion Varta, și el discipol al profesorului Moșanu, pentru a ține cursul normativ de Istorie modernă a țărilor Europei și Americii. Spre deosebire de alți tineri specialiști, angajați la catedre ca asistenți imediat după absolvirea facultății pentru a realiza seminare/lecții practice la cursurile teoretice ținute de profesori cu experiență de predare – docenți/conferențieri și profesori, lui Ion Stăvilă i-a fost „încredințat” ca lector să țină și prelegeri la unul dintre cele mai „incomode” cursuri de istorie – istoria contemporană a țărilor Europei și Americii după cel de-al Doilea Război Mondial, având în vedere că, din punct de vedere cronologic, acesta se extindea permanent „până în zilele noastre”, făcând ca manualele respective, scrise la Moscova, să se „învechească” pe an ce trecea. Or, acest factor obiectiv ridica în fața „titularului” acestui curs o sarcină deloc ușoară de a scrie în continuare cursul de lecții pentru o serie întregă de țări, ca supliment la manualele care se învecheau „văzând cu ochii”.

În afară de acest factor obiectiv, o adevărată sfidare în fața unui lector

începător cum era I. Stăvilă a constituit-o și faptul că cursul care i s-a „încredințat” era destinat studenților din anii patru și cinci, adică „lupilor bătrâni”, în două limbi – română și rusă. Știu

bine că printre primii săi studenți erau câțiva mai în vârstă ca el sau de o seamă cu el, printre care era și umila persoană a subsemnatului. Cei mai mulți dintre noi l-au admirat „de la prima vedere” pentru „tinerețe” și pentru maniera sa de

predare netradițională prin care ne încuraja să percepem printr-o prismă critică, ași zice chiar carteziană, fenomenele istoriei contemporane, unele dintre ele s-au desfășurat în timpul vieții noastre. Am observat deja atunci în acel

tânăr lector de la Catedra de istorie universală un pedagog de vocație, care își iubea mult meseria, fiind dispus să transmită cu multă generozitate cunoștințele sale studenților pentru a contribui efectiv la formarea lor profesională. Știu bine cu câtă mândrie și satisfacție sufletească vorbea mai târziu Ion Stăvilă despre discipolii săi care au reușit să se afirme cu succes în cariera lor profesională,

prin susținerea tezelor de doctorat, publicarea unor monografii și manuale etc. De cele mai dese ori menționa numele lui Oleg Serebrian, care a reușit să facă o carieră fulminantă în știință, pedagogie, diplomație și literatură.

După trei ani de „rodaj profesional” la IPS „Ion Creangă” de la Chișinău, în anul 1984 Ion Stăvilă este trimis să-și continue studiile la aspirantura Universității de Stat „M.V. Lomonosov” din Moscova, considerată de mulți drept un „Harward sovietic”. Acolo a avut norocul de a-l avea conducător științific pe profesorul Vladislav Pavlovici Smirnov, sub îndrumarea căruia a reușit să susțină cu succes în termenii stabiliți, în 1988, teza de candidat/doctor în științe istorice pe tema «Внутренняя политика правого блока и борьба партий во Франции (1929-1932 гг.)». Consiliul științific al Facultății de Istorie a Universității de Stat din Moscova i-a recomandat teza spre publicare. Or, Ion Stăvilă, fiind un perfecționist „incorigibil”, în dorința de a-și „lustrui” lucrarea înainte de a o prezenta la vreo editură, nu a mai reușit să se încadreze vremurilor: între timp s-a prăbușit Uniunea Sovietică, împreună cu Partidul Comunist și cu ideologia sa marxist-leninistă. Este adevărat că Ion Stăvilă, personal nu a avut de „suferit” de pe urma acestei „catastrofe geopolitice”: el nu a fost membru de partid și nu a ocupat funcții de răspundere. Dimpotrivă, în cei trei ani de aflare la Moscova în „epoca perestroikăi”, a avut posibilitatea să urmărească îndeaproape „marea bătaie ideologică” dintre politicieni și intelectuali pe marginea modelului socialist de dezvoltare al societății sovietice și felului în care ar putea fi reconstruită Uniunea Sovietică. Evident că, aflat într-o atare „atmosferă preroluționară”, Ion Stăvilă nu a putut să nu fie „contaminat de idei revoluționare”.

Revenit acasă în 1988, după cei trei ani de aflare la Moscova, unde a putut să-și „consolideze baza teoretico-ideologică” pentru creșterea sa profesională și obștească de mai departe, Ion Stăvilă s-a reîncadrat efectiv în viața și activitatea Facultății de Istorie și Etnopedagogie și în cea a Institutului Pedagogic „Ion Creangă”. A preluat cursul normativ de istorie contemporană a țărilor Europei și Americii după cel de-al Doilea Război Mondial, fiindu-i „încredințat” și un curs special de lecții pentru anul cinci de „Istorie a mișcării muncitorești și comuniste internaționale” cu un „suport de curs” de opt volume academice cu aceiași denumire editate la Moscova în anii „perestroikăi”. Evident că în condițiile în care intelectualii de la Moscova și Leningrad începuse să „zdruncine” bazele teoriei marxist-leniniste, iar din Constituția sovietică dispăruse articolul șase „cu privire la rolul conducător al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice” (PCUS), introducerea unui atare curs special în programele de studii nu putea fi privită altfel decât ca un „anacronism”. Spre marea bucurie a tuturor, cursul dat a fost suprimat, după un an de la introducerea acestuia.

În perioada 1988–1991, Ion Stăvilă a exercitat funcția de prodecan al Facultății de Istorie și Etnopedagogie, fiind totodată ales „democratic” și lider al organizației comsomoliste a tinerilor lectori ai Institutului Pedagogic „Ion Creangă”. Aceasta

din urmă funcție obștească era de fapt un tribut politic plătit regimului comunist, care începuse deja să se clatine puternic sub presiunea mișcărilor de emancipare și renaștere națională practic în toate republicile unionale provocate de perestroika lui M.S. Gorbaciov. Activitatea comsomolista din acea perioadă de la Institutului Pedagogic „Ion Creangă” se debarasa încetișor de ideologia marxist-leninistă, căpătând treptat un caracter social-cultural. Ion Stăvilă se ocupa de organizarea unor dispute pe teme social-politice actuale legate de „perestroika și transparența” lui Gorbaciov, de organizarea unor micromanifestații culturale în „sânul familiei” tinerilor lectori, de organizarea unor vizionări colective de concerte și spectacole etc. Bunăoară, cu străduința lui Ion Stăvilă și cu implicarea Doinei Aldea-Teodorovici (Marin), pe atunci și ea lector tânăr la Facultatea de Filologie a Institutului Pedagogic „Ion Creangă”, au fost obținute invitații la unul din concertele lui Ion și al Doinei Aldea-Teodorovici, în jurul cărora se contura deja o legendă vie. În același mod a fost organizată și o vizionare colectivă a spectacolului „Așteptându-l pe Godot” de Samuel Beckett, montat în scenă la Teatrul „Luceafărul” de către un grup de tineri actori talentați, proaspeți absolvenți ai școlii teatrale de la Moscova, care au făcut furori în viața teatrală de atunci de la Chișinău.

În condițiile democratizării și liberalizării vieții social-politice din Moldova de la sfârșitul anilor '80 - începutul anilor '90, Ion Stăvilă a putut să se manifeste din plin ca un intelectual „ieșit din popor”, căruia îi păsa de tot ce se întâmpla în jurul lui, ca să nu fie prea patetic, zicând că îi păsa „de soarta țării”. În cadrul Facultății de Istorie și Etnopedagogie era „bănuț” de cei care se temeau de schimbări democratice că ar fi „urzit”, împreună cu alți tineri lectori școliti la Moscova, printre care se numărau Gheorghe Postică, Valeriu Cavruc, Ion Varta, Ion Botnaru, Victor Țvirucun, planuri de „transformări revoluționare” în procesul didactic. Astfel erau percepute de unii profesori cu viziuni mai „tradiționale”, ca să nu zic conservatoare, tendința acelor tineri „mladoturci” de a moderniza procesul de predare și de scriere a istoriei, pentru a-l adapta la școlile istoriografice europene avansate și la cele mai bune practici de predare a istoriei în școala superioară. Aceștia pledau, bunăoară, pentru trecerea de la metodică tradițională a predării „pe țări” la metodică învățării istoriei „pe probleme”. Evident că nu era un lucru ușor de făcut și până la urmă cred că nu a mai fost realizat, având în vedere că nici nu existau manuale scrise după o atare abordare conceptuală nouă. Or, am evocat acest exemplu pentru a demonstra cât de mare era dorința acelor tineri intelectuali de la facultate de a „primeni” învățământul universitar, de altfel susținuți și de mulți profesori de școală mai veche, însă nu totdeauna ideile lor erau fezabile.

În condițiile perestroikăi, Ion Stăvilă, împreună cu ceilalți membri ai corpului profesoral, a trebuit să facă față unui examen democratic vizând „aptitudinea profesională”, instituit oficial de către ministerul unional al învățământului superior și mediu de specialitate. Prin intermediul unei anchete anonime care

conținea o serie întreagă de întrebări pertinente cu privire la calitățile profesionale ale profesorilor, studenții de la facultate care au jucat rolul de „examinatori exigenți”, i-au dat o notă destul de înaltă. Exigent și „veșnic nemulțumit de sine”, așa cum l-am cunoscut dintotdeauna, Ion Stăvilă a considerat această apreciere ca pe un „compliment” care îl obliga să muncească cu o mai mare străduință pentru a-l justifica în permanență și a nu dezamăgi pe nimeni.

În aceeași perioadă, Ion Stăvilă, ca și majoritatea absolută a intelectualilor moldoveni, a tins să ia o atitudine activă față de evenimentele care se desfășurau în contextul procesului de democratizare a societății și de renaștere națională. A frecventat regulat cenaclurile literare „Alexe Mateevici” și Marile Adunări Naționale; a participat activ în dezbaterile politice pe marginea oportunității revenirii la „limba moldovenească în baza grafiei latine”, adică la limba română, semnând Manifestul de condamnare a așa-ziselor Teze ale Comitetului Central al Partidului Comunist al Moldovei, publicate în noiembrie 1989. El a participat activ la constituirea, în mai 1990, a Partidului Social-Democrat din Moldova – prima formațiune politică de alternativă a PCUS în Moldova, numărându-se printre „părinții fondatori” ai acesteia, alături de Oazu Nantoi, Viorel Ciubotaru, Iurie Filip și alții. De remarcat faptul că Congresul de constituire a acestui partid a avut loc în incinta Institutului Pedagogic de Stat „Ion Creangă” din Chișinău, bucurându-se de sprijinul curajos al rectorului de atunci – Ion Borșevici. În contextul pregătirilor către acest congres, Ion Stăvilă a publicat în ziarul „Vocea Poporului” un articol intitulat sugestiv „Ce este social-democrația și are ea oare sorți de izbândă la noi?”, denumirea acestuia fiind inspirată dintr-un articol scris de către Constantin Dobrogeanu-Gherea – unul din fruntașii mișcării socialiste din România de la sfârșitul sec. XIX – începutul sec. XX.

La îndemnul primului parlament moldovenesc ales în mod democratic, a participat activ, împreună cu alți profesori de la facultate, la acțiunile de boicotare a „referendumului unional”, care s-a desfășurat la 17 martie 1991, la care cetățenii au fost întrebați dacă ei consideră necesară „păstrarea republicilor sovietice socialiste într-o federație nouă a republicilor suverane cu drepturi egale, în care vor fi garantate drepturile și libertățile tuturor naționalităților”. Drept rezultat, referendumul din RSS Moldova a fost declarat nul, întrucât la acesta nu participaseră 70% din alegători, adică majoritatea absolută a cetățenilor cu drept de vot. Voi remarca aici faptul că o situație similară a fost înregistrată în Țările Baltice, Georgia și Armenia.

În anul 1991, după zece ani de activitate în cadrul IPS „Ion Creangă”, în contextul unor circumstanțe hazardate, Ion Stăvilă a hotărât să revină la Alma Mater, adică la Universitatea de Stat din Moldova, unde fusese invitat de colegii săi să participe la un concurs pentru alegerea în postul de șef al Catedrei de istorie modernă și contemporană, la care în anul 1981 își susținuse teza de diplomă,

refuzând practic propunerea făcută în același timp de către conducerea IPS să ocupe funcția de decan al Facultății de Istorie și Etnopedagogie, devenită vacantă între timp. Știu bine că făcuse acel pas cu durere în suflet pentru Institutul „Ion Creangă”, unde își începuse biografia de muncă, acest pas însă a pus începutul unei cotituri radicale în soarta lui de mai departe. După „înfrângerea” suferită în fața unui fost profesor de-al său în concursul pentru șefia Catedrei de istorie modernă și contemporană a Facultății de Istorie a USM, în aprilie 1992 Ion Stăvilă a hotărât să se angajeze în serviciul diplomatic în cadrul Ministerului Afacerilor Externe al Republicii Moldova (MAE), la invitația insistentă a unui bun prieten de al său, Ion Botnaru, care plecase puțin mai devreme de la IPS „Ion Creangă”. La scurt timp după aceasta, în cadrul MAE se formase un grup de diplomați din foști profesori și absolvenți ai Institutului „Ion Creangă”, printre care, la cei doi „crengiști”, Ion Botnaru și Ion Stăvilă, se mai alăturase Victor Țvircun, Gheorghe Căldare, Oleg Serebrian, Grigore Sadovici, Sergiu Stati, puțin mai târziu Veaceslav Iațco, fapt care a servit ca motiv pentru unii colegi „mai spirituali” să vorbească în glumă despre MAE ca despre „o filială a Institutului Pedagogic „Ion Creangă”. Or, pentru Institutul Pedagogic „Ion Creangă” aceasta ar putea constitui un motiv de mândrie, având în vedere contribuția sa valoroasă la consolidarea serviciului diplomatic moldovenesc cu cadre calificate.

I. Stăvilă la Conferința OSCE privind combaterea antisemitismului, Roma 2017.
Foto din arhiva personală I. Stăvilă.

În serviciul diplomatic al Republicii Moldova, Ion Stăvilă a ocupat alternativ înalte funcții de răspundere în aparatul central: director al Direcției Europa și America de Nord, director al Direcției probleme de securitate europeană și politico-militare, șef de cabinet al ministrului afacerilor externe și consilier al acestuia, director al Direcției generale securitate internațională, vice-ministru al afacerilor externe. În perioada 2006–2009 a ocupat funcția de viceministru al reintegrării al Republicii Moldova – un minister responsabil de dosarul transnistrean. În anii 1996–1999 a activat în calitate de ministru-consilier, șef-adjunct de Misiune în cadrul Ambasadei Republicii Moldova în Regatul Belgiei, fiind responsabil de relațiile cu Belgia, Țările de Jos și Luxemburg, dar și de raporturile cu NATO în cadrul Parteneriatului pentru Pace. Era mândru că a putut contribui efectiv la punerea bazelor pentru dezvoltarea de mai departe a cooperării bilaterale cu aceste țări, cu Organizația Tratatului Atlanticului de Nord, precum și cu Uniunea Europeană. În perioada 2004–2006 a lucrat în calitate de șef-adjunct de Misiune în cadrul Ambasadei Republicii Moldova în Ucraina, ulterior, în anii 2010–2015 fiind numit în calitate de Ambasador Extraordinar și Plenipotențiar al Republicii Moldova în Ucraina, acreditat concomitent prin cumul în alte două țări – Turkmenistan și Uzbekistan. Îi plăcea să povestească cu mândrie cum a reușit să obțină în anul 2011, în urma unei adresări comune cu Ambasadorul României Cornel Ionescu, binecuvântarea Preafericitului Vladimir, Mitropolitului Kievului și a întregii Ucraine, deschiderea pe teritoriul Complexului istorico-cultural Lavra Pecerska (în rusă Киево-Печерская лавра) a unei

TOP-10 FOREIGN AMBASSADORS TO UKRAINE	
 John Tefft , U.S. Ambassador to Ukraine 270 points	 Jacques Faure , Ambassador of France to Ukraine 157 points
 Jose Manuel Pinto Teixeira , Head of the EU Delegation in Ukraine 234,5 points	 Leigh Turner , U.K. Ambassador to Ukraine 128,5 points
 Hans-Jürgen Helmssoeth , Ambassador of Germany to Ukraine 225 points	 Mikhail Zurabov , Ambassador of Russia to Ukraine 90 points
 Henryk Litwin , Ambassador of Poland to Ukraine 179 points	 Petras Vaitiekunas , Ambassador of Lithuania to Ukraine 49 points
 Grigol Katamadze , Ambassador of Georgia to Ukraine 160,5 points	 Ion Stăvilă , Ambassador of Moldova to Ukraine 46 points

www.iwp.org.ua • Kyiv, 01021, st. Instytutska, 20/8 • tel. (044) 253 55 57

parohii moldo-române cu oficierea slujbei divine în limba română. În același context povestea și despre activitatea Mitropolitului Kievului din secolul XVII Petru Movilă, care stă la începuturile mănăstirii Goloseevo, în care astăzi se află o comunitate numeroasă de călugări de origine moldovenească în frunte cu episcopul Isaakie (Andronic), originar din s. Ghiliceni, r-l Telenеști.

Din 2015 și până în prezent Ion Stăvilă deține funcția de Ambasador cu misiuni speciale în cadrul MAEIE, responsabil de dosarul transnistrean și de cel al Holocaustului. Ion Stăvilă a contribuit efectiv la afirmarea statului moldovenesc pe arena internațională în primii ani de independență; și-a adus o contribuție valoroasă la elaborarea unor

documente programatice și conceptuale privind direcțiile strategice ale politicii externe ale țării noastre și politicile de reintegrare a țării; a promovat cu ardoare interesele Republicii Moldova pe plan extern; are un aport remarcabil la întărirea relațiilor de prietenie și cooperare cu alte state, precum și la adoptarea unor decizii importante pentru țara noastră în cadrul unor organizații internaționale, în particular, în OSCE. I. Stăvilă a negociat un șir întreg de documente și tratate internaționale importante privind conflictul transnistrean și relațiile Republicii Moldova cu alte state, inclusiv tratatele de prietenie și cooperare cu Federația Rusă, Franța, Turcia, Polonia, Bulgaria, Ungaria, Ucraina și altele.

După ce s-a angajat în serviciul diplomatic al Republicii Moldova în anul 1992, Ion Stăvilă nu a întrerupt relațiile cu mediul academic și universitar. El a continuat activitatea pedagogică și de cercetare științifică, aducându-și o contribuție valoroasă la pregătirea tinerilor specialiști în domeniul diplomației și al relațiilor internaționale. Pe parcursul mai multor ani a predat la Academia de Administrare Publică de pe lângă Președinția/ Guvernul Republicii Moldova și la Universitatea de Stat din Moldova; în ultimii ani este angajat prin cumul la Facultatea de Științe Politice și Administrative a USM, unde periodic este numit și președinte al Comisiei de stat. Ține prelegeri în cadrul Institutului Diplomatic constituit recent pe lângă Ministerul Afacerilor Externe și Integrării Europene. Printre cursurile ținute de Ion Stăvilă în fața studenților voi menționa: diplomația și serviciul diplomatic, teoria și practica negocierilor diplomatice, prevenirea și soluționarea conflictelor internaționale, politica externă a Republicii Moldova.

Republica Moldova

PREȘEDINTELE REPUBLICII MOLDOVA

DECRET Nr. 1326
din 05.09.2014

privind acordarea unor ranguri diplomatice

Publicat : 12.09.2014 în Monitorul Oficial Nr. 270-274 art Nr : 590

În temeiul art.88 lit.(g) din Constituția Republicii Moldova și al art.12 alin.(1) din Legea cu privire la serviciul diplomatic, Președintele Republicii Moldova d e c r e t e a z ă:

Articol unic. - Persoanelor angajate în funcții diplomatice în instituțiile serviciului diplomatic al Republicii Moldova li se acordă următoarele ranguri diplomatice:

ambasador - domnului Iurie BODRUG
domnului Valeriu CHIVERI
domnului Gheorghe HIOARĂ
domnului Ion STĂVILĂ;

ministru plenipotențiar - domnului Ruslan BOLBOCEAN
domnului Eugen CARAS
doamnei Daniela CUJĂ.

PREȘEDINTELE REPUBLICII MOLDOVA

Nicolae TIMOFTI

Nr. 1326-VII. Chișinău, 5 septembrie 2014.

Sub conducerea științifică a lui Ion Stăvilă mai mulți masteranzi au elaborat și au susținut cu succes teze de master; este conducător de practică al unui număr impresionant de studenți-stagiari și tineri specialiști angajați în cadrul MAEIE. Este autor al câtorva articole științifice în domeniul securității internaționale publicate în reviste și culegeri din țară și de peste hotare.

Pentru merite deosebite și activitate prodigioasă și îndelungată în serviciul public Ion Stăvilă a fost decorat cu înalte distincții de stat și bisericești, printre care voi menționa ordinul *Gloria Muncii*. În semn de înaltă apreciere conducerea Institutului Pedagogic „Ion Creangă” l-a decorat cu Medalia *Ion Creangă*. Prin decret prezidențial în anul 2014 i s-a acordat gradul diplomatic de Ambasador.

Curriculum Vitae

Data nașterii - 9 octombrie 1958
Locul nașterii - s. Jora de Jos, Orhei, Republica Moldova
Starea civilă - căsătorit, două fiice și o nepoțică
Grad diplomatic - ambasador
Grad științific - doctor în științe istorice
Limbi străine - franceza, engleza, rusa, ucraineana

Formare profesională

1976–1981 - Facultatea de Istorie, Universitatea de Stat din Chișinău
1984–1987 - Aspirantura, Universitatea de Stat *M. Lomonosov* din Moscova, specializarea *Istoria contemporană a Franței*

Activitatea profesională

1981–1984 - lector de istorie contemporană, Catedra de istorie universală, Institutul Pedagogic de Stat „Ion Creangă” din Chișinău
1987–1991 - prodecan, Facultatea de Istorie și Etnopedagogie, Institutul Pedagogic de Stat „Ion Creangă” din Chișinău, lector superior
1991–1992 - lector superior, Catedra de istorie modernă și contemporană, Universitatea de Stat din Moldova
1992–1996 - director al Direcției Europa și America de Nord, Ministerul Afacerilor Externe
1996–1999 - ministru-consilier al Ambasadei Republicii Moldova în Regatul Belgiei
1999–2001 - director al Direcției Probleme de Securitate Europeană și Politico-militare, consilier al Ministrului afacerilor externe, director al Direcției Generale Securitate Internațională, MAE
2001–2004 - viceministru al afacerilor externe al Republicii Moldova
2004–2006 - șef-adjunct de Misiune, Ambasada Republicii Moldova în Ucraina
2006–2009 - viceministru al reintegrării al Republicii Moldova
2009–2010 - șef al Biroului pentru reintegrare, Cancelaria de Stat a Republicii Moldova
2010–2015 - Ambasador Extraordinar și Plenipotențiar al Republicii Moldova în Ucraina, acreditat prin cumul în Turkmenistan și Uzbekistan
Din ianuarie 2015 - până în prezent este ambasador cu misiuni speciale în cadrul MAEIE.